

Hurra, hurra, hurra!
Som fridens röde kanner,
Bästäm, att bestämma de rannare
Den blir då ej en hamn
Gälor utaf alla namn;
Då sprida uti höddans samn
Det är ett bästa friden
Der villor råda får.
Sådan man den sätter när,
Med hand i strupe, hand i här,
Se der en skämt af friden,

Hurra, hurra, hurra!
Med högmot mot af verlden. —
Gästaren till tar han offergårdern,
Att honom smitt tillde.
Då man faller smitt på ene
S vördrad nog äminstione,
Med honom man ej felar,
Ett öde lista är. —
Lumhet henne offer här,
Med stidan uppl tannan der —
Nu röstbarhet han delar,

— 5 —

— 8 —
Hvad sägs om denna lära:
Att medlet helighet skall få,
Genom målet man vill nå,
Hur skall det sedan gå?
Jo — wäldet skall regera,
Som fordom denna stöna werld —
Dolkar finnes liksom swärd,
Dch bål blir mångens hård.
Bäfwen för dolda Jesuiter,
Mer än för Moskowiter.
Hurra, hurra, hurra!

Ja, frie Swenska männer,
Vi tål ej bojer eller band;
Lägge kring vårt fosterland,
En mur med hand i hand.
En enda Gud wi känner,
Dch honom hjertligt dyrke wi,
Suden skall ej — pressad bli
Dch bönen wara fri;
Frihet, dig vår hyllning wi bära,
Du är och blir vår ära.
Hurra, hurra, hurra!

Hurra, hurra, hurra!
Kan dig ingen adöning ge,
Äfwen ensalbens wälsignelse,
Dch så gör tälsten;
Dolkar gommer wälsignelse,
Men lika litet ej på den,
Din framtid lär bli prättig,
Den bild som synes här.
Lumhet hur lit du är,
Hur skadare stidan ligger der,
Se, helig och andaktig,

Hurra, hurra, hurra!
Kan utan dem ej wärdar.
Daren för hämndens alla andar,
Dch du är helig wälsignelse;
Gören hand wälsignelse;
Men kommer der en siggare,
Nog spåkan de indrättig,
Dch alle i påsen spar.
Entans ståt till godo tar,
Din samlat pengar alla war,
Se der hur stor och mättig,

— 4 —

GS 4

ORD
till
Skott-taflan,
eller
Jesuiternas grafering år 1842.

Sjungs efter den fända melodien:
Se, dit på klippans branter!

Priset 3 R. Bk.

Stockholm.
Trykte hos N. G. Hellsten, 1842.

Hurra, hurra, hurra!
 Och ljuder om på floden.
 Kanste han lida att vara
 Och vider ej mer rom.
 Tröttnar vi på att ropa: kom!
 Att redha följt viltigt om,
 Med mer än ett spåda
 På som och prestern lida.
 Sänder sina ämbetslida
 Och veri gör han ganska lida,
 Nu mannen tiger lida.

Hurra, hurra, hurra!
 Att bjupt följt lida lida.
 Givigt för Själfrens lida,
 I minnet lida lida.
 Kdel, för och hättig lida,
 Ett vordens lida och lida.
 Givem har det lida lida,
 Givem Själfrens lida lida,
 Givem of ett lida lida,
 Som ej är lida lida,
 Och hvar är det lida lida.

— 2 —

Se ledjan der och bojan!
 Hwad menas väl med denna trost?
 Sådant icke rörer oss,
 Vi tål ej strif och blöf;
 Men kanske papegojan
 Kan låta skrämna sig deraf;
 Stadars liten, blir hon slaf,
 Nog får hon liten graf.
 Påfven så är vißt narrad blifven
 På sätt att ordna lifven.
 Hurra, hurra, hurra!

Och skåden protokollen,
 Se, svenske männer hålla det,
 Dessa kända, som man vet,
 Ej till barmhertighet.
 Sjelf räknar han på nollen:
 Hwad gör väl ett till eller från,
 Frågan rör ju dock ett lån,
 Ej stidor och ej strån.
 Givigt vill han penningar gömma,
 Allt för dem vill han glömma.
 Hurra, hurra, hurra!

Hurra, hurra, hurra!
 Och ljuder om på floden.

Hurra, hurra, hurra!
 Och ljuder om på floden.

Hurra, hurra, hurra!
 Och ljuder om på floden.

Hurra, hurra, hurra!
 Och ljuder om på floden.

Nå se der hvilken måsning,
 Hwad manne betyder väl den,
 Kanste hufva djefvulen?
 Nej, blott hans bästa vän,
 Här framställd till åskådning.
 Nån — taflan der är sann och skön,
 Visar den oss deras lön,
 Sem tror på dylikt rön?
 Skåden den sköna rariteten,
 Och dörm till verkfligheten.
 Hurra, hurra, hurra!

Och se der sådan krona,
 Den passar riktigt åt vår man,
 Välja bättre går ej an,
 Och tvedrägt heter han.
 Den hydran visar klorna,
 Och ormar har till fotapall,
 Aldrig han oss rifska skall;
 Nej, swär i alla fall,
 Svenskar, att jaga bort den satan!
 Vår, ej hans är ju gatan?
 Hurra, hurra, hurra!